

XXIII. János és II. János Pál szentté avatási szertartása

Ferenc pápa homíliája

Szent Péter tér

2014. április 27. (szombat)

Ennek a vasárnapnak a középpontjában, amely lezárja húsvét nyolcadát, s amelyet II. János Pál az isteni irgalmasságnak kívánt szentelni, a feltámadt Jézus dicsőséges sebhelyei állnak.

Ő már megmutatta azokat az első alkalommal, amikor megjelent az apostoloknak, annak a szombat utáni napnak az estéjén, a feltámadás napján. De aznap este nem volt ott Tamás; és amikor a többiek mondták neki, hogy látták az Urat, ő azt válaszolta: hacsak nem látja és nem érinti azokat a sebeket, ő nem hisz. Nyolc nappal később Jézus ismét megjelent az utolsó vacsora termében a tanítványok között, és ott volt Tamás is; Jézus hozzá fordult, és hívta, hogy érintse meg sebeit. És akkor az az őszinte ember, az az ember, aki hozzászokott ahhoz, hogy személyesen ellenőrizze a dolgokat, letérdelt Jézus előtt, és ezt mondta: „Én Uram, én Istenem!” (Jn 20,28).

Jézus sebei botrányt jelentenek a hit számára, de egyben a hit igazolásai is. Ezért a feltámadt Krisztus testéről nem tűnnek el a sebhelyek, ott maradnak, mert azok a sebhelyek Isten irántunk való szeretetének el nem múló jelei, és nélkülözhetetlenek ahhoz, hogy higgyünk Istenben. Nem azért, hogy higgyük: Isten van, hanem hogy higgyük: Isten szeretet, irgalmasság, hűség. Szent Péter Izajás szavait idézve ezt írja a keresztényeknek: „Sebei szereztek számotokra gyógyulást” (1Pét 2,24; vö. Iz 53,5).

XXIII. Jánosban és II. János Pálban megvolt a bátorság ahhoz, hogy Krisztus sebeire nézzenek, megérintsék átszegezett kezeit és átszúrt oldalát. Nem szégyenkeztek Krisztus teste miatt, nem botránkoztak meg őbenne, sem keresztjében; nem érezték szégyent a testvér teste miatt (vö. Iz 58,7), mivel minden szenvedő emberben Jézust látták. Mindketten bátor emberek voltak, telve a Szentlélek *parrésziájával*, nyílt, világos beszédével, s tanúságot tettek az egyház és a világ előtt Isten jóságáról, irgalmasságáról.

20. századi papok, püspökök és pápák voltak. Ismerték e kor tragédiáit, de ezek nem gyűrték maguk alá őket. Erősebb volt bennük Isten, erősebb volt a Jézus Krisztusba, az ember Megváltójába és a történelem Urába vetett hitük; erősebb volt bennük Isten irgalmassága, amely ebben az öt sebhelyben megmutatkozik; erősebb volt Mária anyai közelsége.

Ebben a két, Krisztus sebhelyeit szemlélő emberben és az ő irgalmasságának e két tanújában „élő remény” lakozott, együtt a „kimondhatatlan dicsőséges örömmel” (1Pét 1,3.8). Olyan remény és öröm volt ez, amelyet a feltámadott

Krisztus ad tanítványainak, és amelytől senki sem foszthatja meg őket. A húsvéti remény és öröm áthaladt a lecsupaszítás, a kiüresedés, a bűnösökhöz való, végsőkig elmenő közelség olvasztótégelyén, egészen ennek a kehelynek a csömöréig. Ez az a remény és öröm, amelyet a két szent pápa ajándékba kapott a feltámadott Úrtól, s a maguk részéről bőséggel ajándékoztak Isten népének, örök elismerést nyerve ezáltal.

Ezt a reményt és örömet lélegezték be a hívők első közösségében, Jeruzsálemben, amelyről az Apostolok cselekedeteinek könyve szól (vö. 2,42–47). Olyan közösség volt ez, amelyben megélték az evangélium lényegét, vagyis a szeretetet, az irgalmasságot, egyszerűségben és testvériességben.

Ez az egyháznak az a képe, amelyet a II. vatikáni zsinat szeme előtt tartott. XXIII. János és II. János Pál együttműködtek a Szentlélekkel, hogy helyreállítsák és naprakésszé tegyék az egyházat eredeti alkatának megfelelően, azon alkat szerint, amelyet a szentek kölcsönöztek az egyháznak az évszázadok során. Ne feledjük, hogy pontosan a szentek azok, akik előreviszik és növelik az egyházat. A zsinat összehívásában XXIII. János kifinomult, Szentlélektől való tanulékony-ságról tanúskodott, engedte vezetni magát, és pásztor volt az egyház számára, egy vezetett vezető, a Szentlélek által vezetett vezető. Ez volt az ő nagy szolgálata az egyház számára; ő volt a Szentlélektől való tanulékony-ság pápája.

Az Isten népéért végzett ezen szolgálatban II. János Pál a család pápája volt. Ő maga mondta egy alkalommal: azt szeretné, hogy a család pápájaként emlékezzenek rá. Szívesen hangsúlyozom ezt, miközben szinódusi utat járunk be a családokról és a családokkal. Ezt az utat ő bizonytal nyomon kíséri és támogatja a mennyből.

Isten népének ez a két új szent pásztorra járjon közben az egyházért, hogy a szinódusi úton levés e két éve alatt mutasson a Szentlélektől való tanulékony-ságot a család lelkipásztori szolgálatában. Mindketten tanítsanak minket arra, hogy ne botránkozzunk meg Krisztus sebhelyein, hatoljunk be az isteni irgalmasság misztériumába, amely mindig remél, mindig megbocsát, mert mindig szeret.

(Török Csaba és Vertse Márta fordítása)

© Libreria Editrice Vaticana, 2014.

© Török Csaba, Vertse Márta, 2014.

